

La Marina Mandarina... tot el dia està que trina!

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.



Com s'empipava, la Marina, quan el pare engegava amb els rodolins. “Marina Mandarina, rondina que rondina!”, continuava la mare, rient per sota el nas. Era llavors quan la Marina corria fins el rebost, amb les galtes enceses, i s'hi tancava amb un cop de porta. Allà dins, arraulida en un raconet, notava aquella punxada a la panxa, la punxada de sempre, que anava creixent, com si un petit monstre li hagués fet niu al ventre. Un petit monstre que s'alimentava del seu mal humor.

La Marina Mandarina era la nena de vuit anys més rondinaire de la comarca. El fred i la calor, el vent i el sol, les flors i els cactus, a tot li trobava pegues. Malgrat això, tenia moltes virtuts com ara una imaginació desbordant, una gran sensibilitat per a la música i tones d'amor preparades per ser servides. Era una nena fabulosa, però que anava pel món amb el nas arrufat. Els pares ja ho havien provat tot, i com que no se'n sortien amb res van optar per prendre-s'ho amb humor, d'aquí aquells rodolins que a ells els feien riure tant i a la petita la treien de polleguera. “Marina Mandarina... ai, quina pell més fina!”.



Però la tarda del 24 d'abril ho va canviar tot. El Jordi, el *mig-amic* de la Marina, feia una festa d'aniversari. Malgrat ser el seu *mig-amic*, la Marina estava emocionada... Una festa és una festa! “Tot i el pesat Jordi!”, es va dir. “Tot i que segur que el pastís serà de xocolata!”, va seguir. “Tot i que la mare m’ha fet posat un jersei damunt aquesta samarreta tan xula!”, encara va continuar. “Tot i que...”

“El Jordi és a l’hospital”, va deixar anar la mare, quan la Marina era a punt de sortir per la porta. “El Jordi?”. Sí. El Jordi. El que es passava el dia buscant les pessigolles a la Marina. El seu *mig-amic*. “L’han hagut d’operat d’apendicitis”, va anunciar la mare seriosa, encara amb el telèfon a la mà.

Aquella tarda, la Marina, la va passar fent trencaclosques. La notícia l’havia deixat tan capficada que no es veia amb cor de res més. No es podia treure del cap el Jordi. L’imaginava dins l’ambulància... i se li posava la pell de gallina només de pensar en el mal que li devia fer la panxa. Per *mig-amics* que fossin la Marina sentia una tristesa molt fonda que, com quan s’enfadava, la punxava com una espina de peix.

El Jordi s’havia de quedar ingressat a l’hospital. “El tenen en observació!”, li havia explicat la mare. “En observació?!”, va exclamar ella per dins, imaginant-se una corrua de metges amb els ulls ben oberts, observant el Jordi sense perdre detall. “Però si vols, pots venir a visitar-lo!”, va proposar el pare del seu *mig-amic*. I la Marina Mandarin, sense pensar-s’ho dues vegades, va dir que sí, tot i que de seguida va tornar a sentir aquella nosa a la panxa, com si s’hagués empassat un entrepà sencer sense mastegar. Quins nervis! No podia evitar d’imaginar el pitjor dels escenaris... però, de vegades, la imaginació ens pot jugar males passades i, en aquella ocasió, el que li passava pel cap a nena era d’allò més oposat a la realitat que l’estava esperant.

D'entrada, l'hospital era un lloc lluminós i ple de motius infantils. Als passadissos hi havia penjats guarniments amb animalons i dibuixos fets pels nens, i les infermeres lluien unes bates d'allò més violades. A dins l'habitació, el Jordi jeia al llit, amb globus lligats a banda i banda del llit. Però el més xocant de tot va ser que tan bon punt van entrar, un metge amb una guitarreta li estava cantant una cançó! El nen, lluny de la idea que s'havia fet la Marina, tenia les galtes rosades i un somriure ample i sincer. De tant en tant deixava anar una rialla, que s'unia a la del seu pare, provocada pels galls que feia aquell metge-cantant tan estrany. "Marina Mandarin!", va cridar el Jordi, com si li donés la benvinguda a una festa. "Hola Jordi", va respondre ella, una mica tallada. "No facis aquesta cara, que sembla que hagi vist un mamut volant!" va dir ell, tot rient. Però la nena no va reaccionar. No ho va fer ni tan sols quan va veure que el metge de la guitarreta duia un barret verd i un nas de pallasso.

El metge en qüestió es va acomiadar al poc d'entrar la Marina. "I recorda de fer cas de la recepta, eh, noi?!", va dir-li al Jordi mentre li lliurava un paperet on hi havia unes indicacions escrites. I abans de sortir per la porta encara va fer una pirueta que la va fer riure fins i tot a ella.

"T'he portat un regal", va dir la Marina, atansant-li el petit robot que duia a la mà. "L'he fet jo, amb una caixa de sabates i filferro". "T'ha quedat molt bonic! Vols dir que l'has fet tu?", li va engegar el Jordi, murri. "Ni amb les cames enguixades no pots deixar de fer-me la punyeta?!", va queixar-se ella, tot arrufant el nas. "Ni amb les cames enguixades no deixes que et faci una brometa?!", va respondre el nen, sense perdre ni el somriure ni la calma. "A més a més", va continuar el Jordi, "tu no saps que en aquest hospital està prohibit el mal humor?". La Marina el va mirar, incrèdula. "Guaita, què em recepten!". El Jordi li va deixar veure el paperet que el metge de la guitarreta li acabava de donar i ella hi va poder llegir perfectament el remei recomanat, que no era altra cosa que...



“Acudits i pessigolles, cada mitja hora i sense límit!”. Com? I les pastilles? I les injeccions? La Marina no s’ho podia creure. “El bon humor és la millor medicina!”, va somriure el Jordi. “M’ho han dit els metges... el del nas de pallasso i els altres també, eh?!”. Llavors, el pare del Jordi va afirmar, satisfet, que a banda dels medicaments que li calien al Jordi, estar de bon humor feia que es trobés millor, “I que el compte enrere per tornar a casa passi més de pressa!”, va sentenciar ell, molt decidit. Tots van riure i després, el Jordi va agafar les cartes que tenia a sobre la tauleta de nit. “Una partideta, Mandarineta?”. La Marina es va asseure a la vora del llit: “I tant, però prepara’t per la pallissa, xaval!”. Però tots dos sabien que, qui guanyés, avui, tan hi feia.

La tarda va passar volant, i quan ja era gairebé hora de sopar, la mare li va haver de dir cinc cops a la Marina que anés recollint, que s’havia fet tard. Com era d’esperar, la nena va rondinar una mica, però no gaire perquè de seguida va recordar allò que li havia dit el Jordi: que en aquell hospital estaven prohibides les males cares. Es van acomiadar i van quedar per veure’s al cap de pocs dies, ja a casa. “És veritat, el bon humor cura, mama?”, va preguntar la nena de camí cap a l’estació de tren. “Estar content ha de ser bo per força!... I el millor saps què és?”. La Marina la va mirar, expectant. “Que s’encomana!”. Certament, la mare tenia raó. Aquella tarda el Jordi li havia encomanat el seu somriure i amb això ella havia entès una cosa: que si reia en lloc d’empipar-se, tot podia ser millor. Molt millor!

Després d’aquell dia, la Marina va provar, amb ganes i obstinació, de no caure en la trampa del mal humor tan sovint com ho feia. Amb això va aconseguir que els seus pares deixessin de dedicar-li rodolins, va oblidar els mals de panxa gairebé per sempre i va descobrir que el Jordi, tot i seguir fent-li la punyeta de tant en tant, era en realitat el seu *gran-amic*.

Fi



La guia de la salut i el benestar per als teus fills



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

